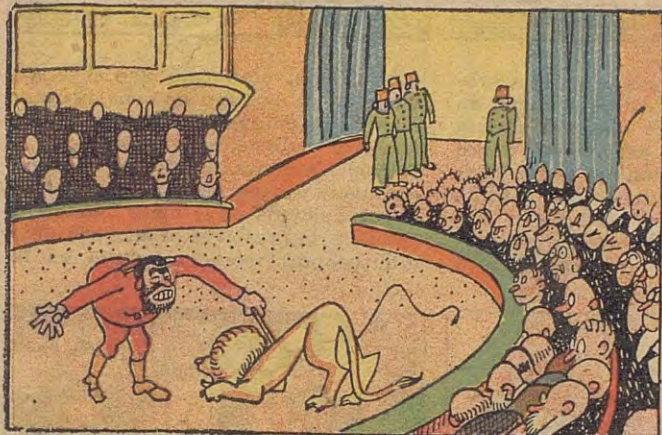

VIROLET

SUPLEMENT ILLUSTRAT D'EN PATUFET

UN EXIT DE CIRC

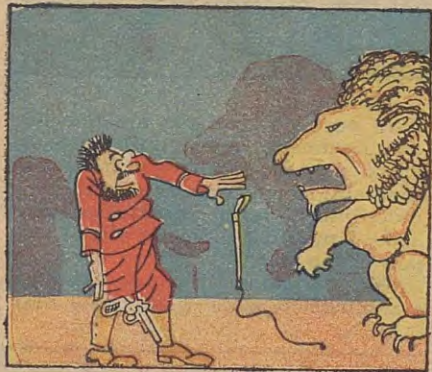
per CASTANYS

Mr. Feréstec, era el domador que efectuava els treballs més arriscats en mig dels lleos i que per tant tenia suggestionats els públics de totes les ciutats on treballava.

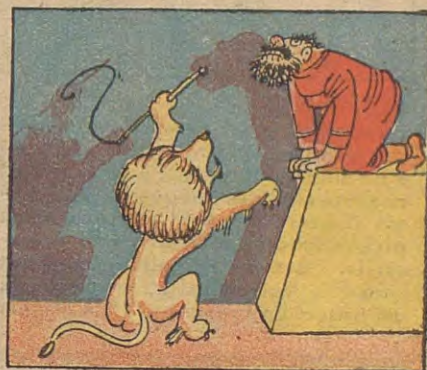
Unicament a Gasehòsia els seus exercicis no causen l'admiració de ningú i el circ romangué desert cada nit amb gran desesperació de l'empresari.

Fins un dia que un lleó anomenat l'omaset, prengué el fuet a Mr. Fe-

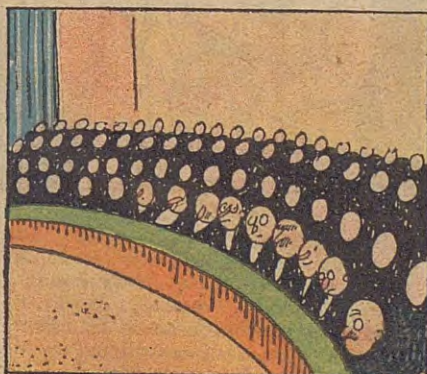
réstec i l'obligà a executar els més arriscats treballs castigant-o despiadadament.

E' lleó convertí en domador i es fuetjava sense contemplacions i es ven'ava de M. Feréstec.

La nova del succés s'estengué per Gasehòsia produint l'espectació que és de s posar.

I a partir d'aquell dia el circ es veié ple a vessar d'espectadors àvids d'emocions.

I com que el negoci no té en ranyes, l'empresari obligà sempre més a Mr. Feréstec a fer de lleó i en Tomaset restà convertit a domador.

El tresor dels Inques

Text d'en JOAQUIM FECIT

Dibuixos d'en MIRET

Tal com el plànol indicava, a unes cent passes de la gruta endins hi havia un pou. Allí era precis baixar i submergir-se en l'aigua per continuar la recerca del famós tresor. Comprehérem que la galeria aquàtica no podria ésser molt llarga per quant els inques no haurien pogut suportar gaire més enl à d'un minut de nedar sub-

mergits. Efectivament, la galeria subaquàtica no feia més d'un centenar de metres. Al meu pas (Gabriel s'havia quedat a dalt per proveir-me d'aire amb la bomba) il·luminat per la llanterna elèctrica, alguns peïxos esferits fugien com sagetes. Amb el peu vaig topar amb un gerro d'or, que segurament va caure de les mans a l'inca

que el duia, però com que el tresor que cercava era tan immens, no vaig dignar-me collir-lo: sovint els homes fem això — digué, sentenciosament, el senyor Carmona. — Després d'un es cinquanta passes aproximadament, el cercol lluminós de la meua llanterna, delatava la presència d'una estranya i desproporcionada escultura en la

roca, segurament amb l'intent d'esferir a qui audaçment arribés allí, però a mi no m'impressionà, sinó que més m'aferrí a la idea de que el tresor havia d'ésser imponent ja que tantes precaucions es prenia per a defensar-lo. Sota de l'escultura un forat com d'un metre quadrat: era l'entrada del tresor! En Francisquet feia els ulls

com unes taronges per no perdre ni un gest del senyor Carmona, val a dir que els altres escoltaven també impressionats pel meravellós relat. El pis del tresor feia pujada a mida que avançava, fins que vaig trobar-me fora de l'aigua. Llavors vaig poder-me alliberar dels casc, respirant allí un aire humit... Vaig poder veure una

nova boca de cova que era la definitiva: Realment, aquell tresor era impressionant!... Sembla que ara el vegi encara!... Amuntegats en quantitat indescriptible, gerros, escultures, monedes i multitud d'objectes d'or al voltant d'una enorme estàtua que vaig suposar d'Huina Capak; l'estàtua e.e a també del metall groc. Vaig triar

un gerro amb monedes i vaig sortir recorrent el mateix camí cap a fora. Gabriel m'esperava amb ànsia: — Què? — va preguntar-me, àvidament. Jo vaig ensenyar-li la mostra del tresor. Erem enormement rics!... La nostra alegria era explosiva i es traduïa en salts i crits de joia. Gabriel volgué

baixar ell també a veure el fantàstic tresor dels Inques, és a dir: des de llavors el «nostre tresor!» Vaig donar-li totes les dades i, vestint-se de bus, va submergir-se com jo havia fet abans. Degut als revolts i complicacions de les galeries resultava l'excursió un xic més difícil i arriscada de practicar

que de contar. No obstant, Gabriel era un bus expert i féu el seu fet sense novetat. Comparegué també engrescat duent un valuosíssim trofeu. Així successivament anàrem fent submersions, ara ell, ara jo, anant rescatant el tresor que anàvem colgant per precaució.

(Seguirà)

Els guants

Dibuixos d'En CORNET

(Acabament)

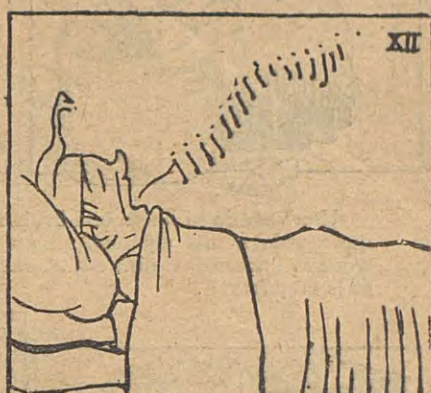
per En GUILLEM D'OLORÓ

Mentrestant, en Pere havia arribat a Noruega i procedia també a parlar la botiga. I heu aquí que també quan ja havia anunciat l'obertura del seu establiment, s'adonà que els guants

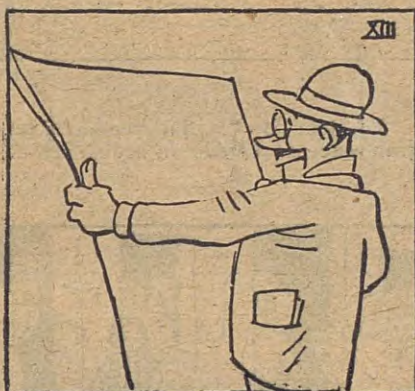

de què dis osava eren sols per a la mà esquerra! Però lluny de desesperar-se com havia fet el seu germà, va sopar tranquilament i se n'anà a dormir ben confiat que una solució o al-

tra trobaria.

I ja ho crec que la va trobar! A l'endemà mateix, a tots els diaris de la ciutat, s'hi inseria el següent anunci: «El famós guanter parisenc

Monsieur Pierre, acaba d'arribar de París amb un carregament de les darreres novetats en guants que, seguint la moda que impera avui als boulevards, són només per a la mà esquerra.

No cal dir com surt d'econòmica aques'a nova moda, i la llibertat de moviments que permet.»

En obrir-se la botiga d'en Pere, la gent feien cua per en rar-hi i en pocs

dies vengué tota la partida de guants, amb un guany exhorbitant.

LLavors rebé carta d'en Pau en la que li comunicava el seu fracàs i s'apressà a demanar-li que li remetés

tota la partida de guants per a la mà dreta. Fou això una intuïció genial, perquè al cap de pocs dies, quan la gent s'assabentaren que a París tot-

hom duia els guants a parells, com sempre, tornaren a fer cua a la botiga per tal de comprar els parions.

Veus aquí demostrat com l'entus-

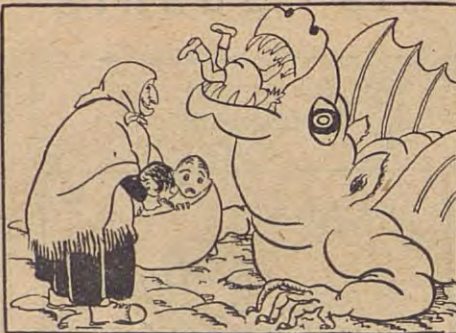

siasme i l'optimisme vencen sempre les dificultats, mentre que al pessimista i malhumorat sempre tot li surt malament.

En Janic i la Carmina

Una vegada hi havia una bruixa que agafava tots els minyons que trobava i ficant-los dintre d'un sac se'ls emportava.

I els donava als ogres i dragons perquè mengessin a canvi d'una bona paga.

En el poble que això passava estaven espordits. Les facècies de la mala dona eren comentades amb gran païra per tota la rodalia.

En Japet i la Carmina, dos germans més llestos que una mustela, cansats de tant sentir parlar de la bruixa, pensaren parar-li un pa-

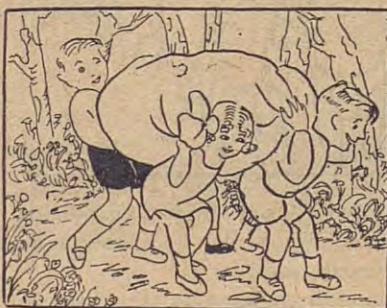
rany. I després de molt rumiar, un dia anaren i la feren caure a la trampa.

Tot just fou un dia que havia fet gran cacera. Quedà la bruixa presa.

Ço que fou aprofitat pels eixerits vailets per a deslligar el sac que portava i alliberaren als tres minyons que en un moment de disracció havien es-

tats segrestats i ajudats per ells varen gcar la mala bruixa dins del sac i se l'emportaren al poble.

Essent l'admiració de tota la gent en veure aquella estranya comitiva.

Els nens van ballar una alegre sardana per celebrar la captura de la bruixa, mercès a l'heroïsme d'en Janic i la Carmina.

Mentrestant, els ogres i dragons esperaven en va que els portessin menjar i varen anar quedant tan flacs fins que estiraren la pota (vull dir que moriren).

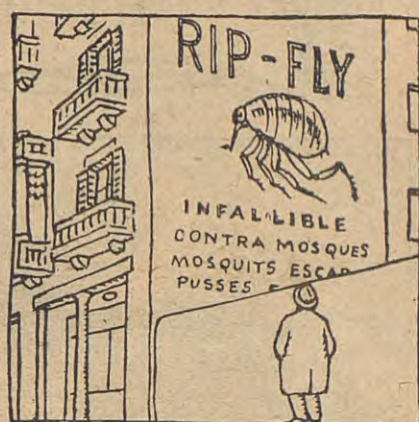
LES HISTÒRIES DE L'ONCLE JOAN

Haveu reparat, nebots, de la manera alarmanant que els anuncis van invadint Barcelona? S'enfilen per les parets, s'enganxen a les cantonades, aprofiten els més petits espais en les escales del metro, en els tramvies... a tot arreu! Qualsevol dia ens els plantaran fins en el clatell!

Jo sé una història relacionada amb la propaganda, que potser us farà passar una estona divertida: Tots havem estat més o menys víctimes de bestioles que piquen: puces, mosques, mosquits, etc. El senyor Indaleci també era d'aquest nombre. En els seus quaranta anys d'existència, li havia tocat gratar-se de moltes maneres.

Un dia va quedar atret per un anunci pintat pintat en un solar de la Reforma que figurava una puça gegantina i declarava la infal·libilitat de l'insecticida RIP-FLY, com indicava a les clares el seu mateix nom, que venia del llatí RIP (requiescat in pace) i de l'anglès FLY (mosca).

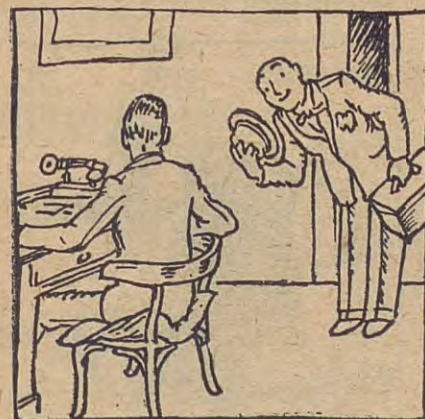
En arricar a casa i donar una mirada al diari, té! a la quarta plana torna a trobar el mateix anunci. I si fos veritat el que diu? Va cridar a la dona i va haver-hi consell de família. Decidiren provar la cosa.

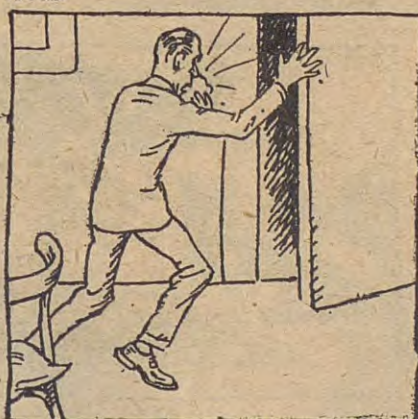
Total, era qüestió d'escriure a Flynt Street. P. O. Box. Melbourne (Austràlia), bo i remetent vint pessetes en segells de correu. No serien ni més pobres ni més rics! El mateix senyor Indaleci, per a més seguretat, diposità la carta en la central de correus.

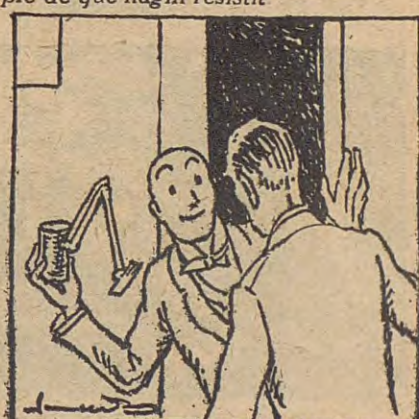
La resposta no es féu esperar. La cosa venia embalada en una bonica caixeta de cartró. Oberta que fou, hi trobaren un petit martellet i un paper que deia: *Manera d'usar-lo: Claveu un cop enèrgic en el cap de la mosca, mosquit, etc. No hi ha un sol exemple de que hagin resistit*

Ara us n'explicaré un altra. Aquesta és de bona fe. Un cas heroic de propaganda a la americana: Un senyor s'estava en el seu despatx, tan tranquil·let, quan de sobte veu que entra un individu, tot preguntant: «Es vostè el Dr. Tonijoan?»

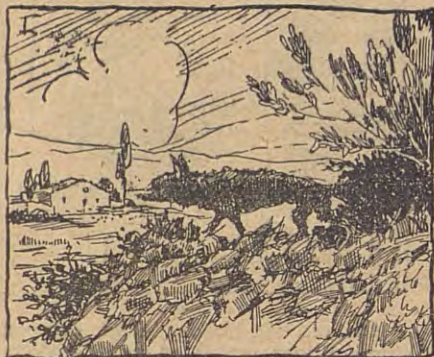

Com que no ho era, li va dir que no. I l'altre es va retirar, descuidant-se, però, la porta oberta. «Això és insuportable!»—deia l'amo del despatx— Amb el refredat que estic aquests corrents d'aire em mataran! Mireu que ningú, el que es diu ningú, no tanca mai les portes!!»

S'aixecà d'una revolada i anà a tancar-la. Però abans de poder fer-ho, trobà aquell senyor que tornava, i li deia: «Ha sentit les seves últimes paraules; té tota la raó. Per això tornava, per oferir-li la «Ballesta ideal» (patentada) amb la qual les portes es tanquen soles».

El Llop i la Guineu

Aquell hivern la cacera
molt escassa als boscos era.
Perçò, Comare Guineu
que la fam ben a prop veu
renuncia ja a caçar
i als galliners vol anar.

Però vol son fat penós
que hi hagi un ferotge gos.
en ensuinar-la, fa un salt
que per poc no li és mortal.
Com que sa vida perilla
de pressa la Guilla guilla.

Troba a prop Compare Llop
afamat i de neu xop
i un pacte li ha proposat:
— Mentre jo salto el cercat
i mata galls per a ambdós
tu faràs la llei al gos.

Compare Llop udolant
al gos li fa una por gran.
I mentrestant la Guineu
de dins el galliner treu
dos galls i quatre gallines
escanyats amb ses dents fines.

Al bosc van amb el botí
i el Llop ja el vol repartí.
Però la Guilla li fa:
— Abans, et vull ensenyà
un lloc on hi trobarem
postres bones en extrem.

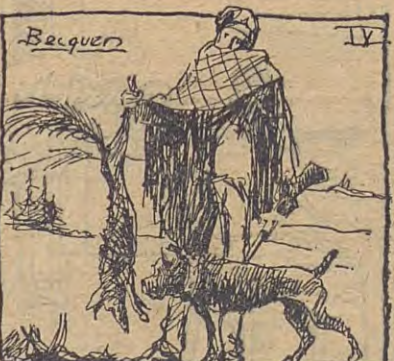
Mestre Llop, en'leminit,
a la Guineu ha seguit
fins a un pou abandonat
en mig del bosc amagat.
En l'aigua clara que hi neix
la lluna s'hi reflecteix.

— Veus, quin excel·lent formatge?
fa la Guilla. — Malviatge!
com el podriem havè?
— Amb la corda et baixaré.
Tu l'agafes amb les dents.
i m'avisas quan el tens.

Quan el llop arriba al fons
diu la Guilla: — Expressions
a la fam i a adéu.
Ara aquest botí és ben meu.
I el pobre Llop, enganyat
al fons del pou s'ha ofegat.

Però ve el pagès furios
amb l'escopeta i el gos.
Sense el Llop per defensar-la
la Guilla és fàcil matar-la
i així la pena rebia
de sa astuta traïdoria.

UN TRUC CELEBRE

Don Pere Vabé tenia molts amics. Don Pere Vabé tenia molts recursos per eixir de dificultats.

I Don Pere Vabé tenia moltes dificultats contra les quals emprar aquests recursos.

La principal dificultat de Don Pere Vabé era la manca de capital, la qual combinada amb la vida cara, produïa una resultant de gana, penúria i deutes.

Però, mercès als seus molts recursos i als seus molts amics, Don Pere Vabé se'n sortia de totes. Com?

Senzillament, havia establert un torn entre els seus amics nombrosos, per anar a dinar ara a casa de l'un, ara a casa de l'altre.

I així, treia sovint el ventre de pena, i no solament en l'acte de dinar, sinó també després, mercès a les diverses substàncies aimentícies que subrepticiament s'embutxacava.

Don Pere anava vivint.

Però, la natural conseqüència d'aquest gènere de vida fou que, malgrat el nombre d'amics amb què contava Don Pere Vabé, vingués un dia en què, havent ja dinat tres o quatre vegades a càrrec de cada un d'ells, no tenia més remei que correspondre a llur finesa convidant-los a ells.

Don Pere rumià llargament sobre aquest pe'ut assumpte, i no sabent com sortir-se'n, anà a consultar-ho amb el seu company d'estudi, el doctor Pau Vamal, el qual, si bé era el millor amic que tenia Don Pere, no havia contribuït mai a la seva manutenció per la raó senzilla de què e a més pelat i miserable que ell.

De resultes d'aquesta consulta, Don Pere veié resolt el seu dilema.

Veureu que a l'endemà, trobà pel carrer un dels seus nombrosos amics i l'envestí directament amb aque ta salutació:

— Ola, Jaume, com es'às? Vols dinar amb mi d'umenge vinent? Tinc una petita reunió de vells amics. Res de compliments, ja ho sap. D'narem en mànegues de camisa.

— Mercès, Pere, ja vindré.

— Així m'agrada; que no et facis pregar. Però, noi, saps que et trobo molt canviat? Tu fas mala cara! De segur que no estàs bo del tot. Saps què hauries de fer? Vés a veure el meu metge, el doctor Pau Vamal, ca-

rrer d'en Giriti, núm. 164. Es l'únic per posar bé tota mena de sofrences. Hi aniràs, eh?

— Sí, home, sí; — féu l'amic Jaume, tot espantat pels advertiments de Don Pere.

El mateix dia hi anà. El doctor Pau Vamal l'examinà, conscienciosament, l'auscultà, el polsà i per fi li donà son diagnòstic:

— Vostè pateix d'una gastroenteritis abdominal... sí, això és, abdominal.

— Sí que estic mal — pensà l'amic Jaume, en sentir això de l'abdominal.

— I el remei que li convé és el següent: res de potingues ni xarops. Somament un règim vegetarià, a base de verdures, patates i llet. Res de vi, cafè ni licors. Res de fumar. Per beguda, aigua clara i til·la.

Veus aquí doncs, que el pobre Jaume, consternat, però decidit a obeir les ordres facultatives, escriví a Don Pere Vabé una nota dient-li que no podria dinar amb ell, puix que el doctor Pau Vamal l'havia posat a règim.

Don Pere respongué immediatament amb la següent lletra:

«Amic Jaume: No saps el goig que em cónes en veure la teva obediència als consells del doctor Vamal. Ell és també el meu metge, com ja saps, i m'ha prescrit el mateix règim que a tu, de manera que pots venir a dinar a casa i menjaràs el mateix que jo.»

Al dia assenya't, en Jaume es presentà al convit. Don Pere havia reunit allà tots els seus amics i els asseia a la seva taula.

Començà el dinar i en Jaume, que esperava que a ell i a Don Pere els servirien un menjar diferent, veié que tothom menjava el mateix. Tothom estava a règim vegetarià.

Sopa vegetal, cols amb naps, mongetes tendres, bròquil... anaven desfilitant per la taula.

Per beguda, aigua clara i til·la, per postres panses i figues seques...

Parant l'orella a la conversa, en Jaume oí anomenar el doctor Pau Vamal. Tothom en feia elogis, tothom deia que aquell savi els havia salvat d'una mort segura amb el seu règim admirable.

I llavors comprengué en Jaume el truc de Don Pere! Per poder obsequiar els seus amics amb un dinar econò-

mic, els havia fet anar tots a casa el doctor Vamal perquè els imposés un règim.

A la sortida del dinar, en Jaume anà al restaurant més proper a menjar un parell de bifeecs.

Poc a poc, veié entrar tots els seus companys de taula a fer el mateix.

I fins en un recó de sala, l'astut Don Pere Vabé i el seu amic el doctor Vamal, menjaven acarnissadament un esplèndid gall dindi.

— Com diantre heu llogat per caixer un home que ha estat expulsat de França, d'Alemanya, de Portugal i d'Itàlia?

— Precisament, si vol fugir amb els diners, no sabrà on anar.

Temístocles deia un dia als seus amics ensenyant-los el seu fillot:

— Veieu, aquest menut mana a tota la Grècia.

I com els amics reien creient que era una broma afegí:

— Sí, perquè sa mare fa el que ell voll, jo faig el que vol sa mare, Atenes fa el que vull jo i Grècia fa el que vol Atenes.

— Ets un pobre home, un manobre, vaig dir un dia a un geperut.

I ell exclamà resolt:

— Tu tinguessis el que em sobra!

A. F. GUERAS

Gran concurs d'ombres xinesques

N.º 74 — Pere Amat

N.º 675 — Maria Casabayó

N.º 676 — Josep Vilanova

N.º 677 — Ll. Carbonell

Redacció i Administració: Cardener i Casañas, 4.
Impremta: Carrer de Muntaner, 24 in. er. or.

Noves aventures d'en Baliga i en Balaga

La societat fent el viu
troba un capell explosiu.

— Un paraigua he inventat
per fer negoci adequat.

— Apretant es tanca sol.
— No em facis ma', gran mussoll

— No és idea genial
per robar sense prendre mal?

— Ens el vol comprar, senyô?
vegi una demostració.

I així que el tenen tapat
les bu'xaques li han buidat.

Don César estrena un frac
i un magnífic barret clac.

— Mira, una bona ocasió!
— Vol un paraigua senyô?

Quan el tenien t'pa!
del clac la molla ha saltat

Don Cesar que no és babau
els deixa tots dos nocau.